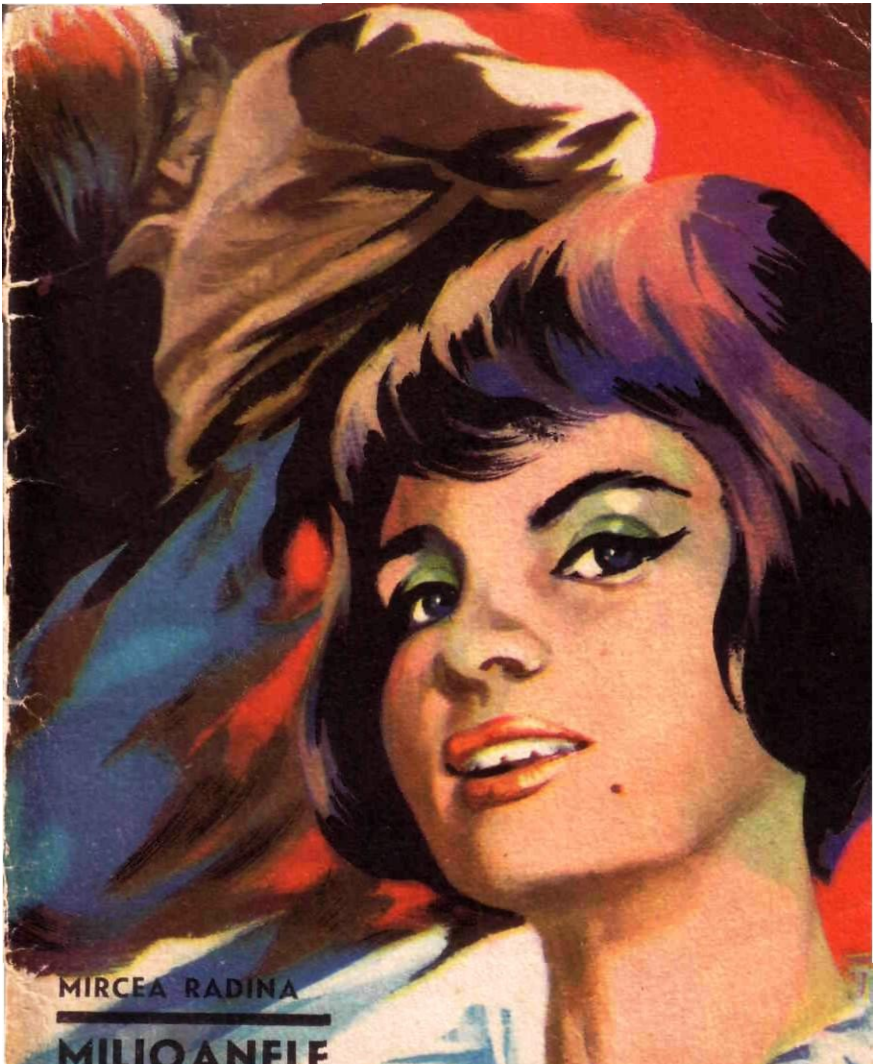

MIRCEA RADINA

MILIOANELE LUI BELAMI

66

CLUBUL TEMERARILOR

MIRCEA RADINA
MILIOANELE LUI BELAMI - II

66

Colectia
CLUBUL TEMERARILOR
l969
Bucureşti
EDITURA TINERETULUI

Redactor: IORDANA URECHE
Tehnoredactor: DUMITRU VERDEŞ
Coperta de I0NESCU DUMITRU

7. UN FILM CARE NU SPUNE NIMIC

Locotenentul Soare sublinie cu două linii, în carnetul său, data de 15 aprilie 193... Nu voia s-o dea uitării prea curînd.

Rememoră cursul întîmplărilor.

Ajutorul cu totul neaşteptat, uluitor, pe care-l primise chiar atunci cînd se considera iremediabil pierdut, cînd se blestema pentru imprudenţa gravă de care dăduse probă — el socotea că unii tineri justifică orice act de îndrăzneală, chiar dacă acest act ar însemna puţină nebunie, atunci cînd este urmărit un scop nobil — îi pusese, atunci cînd îşi tăia frînghia şi îşi elibera braţele, şi întrebarea căreia nu-i putea găsi în nici un chip dezlegarea: „Ce o determină pe fata cu părul negru să înfrunte pericolul şi să mă salveze?”

Timpul îl măsurase acolo, în odaia întunecoasă, cu propria viaţă. Preocuparea lui de căpătîi era să facă orice pentru a fugi cît mai repede şi cît mai departe de această clădire blestemată, bineînţeles pentru a se reîntoarce cît mai curînd pe urmele „cineaştilor”, dar atunci într-o altă ipostază. Nu înţelegea să abdice de la datoria despre care Belami îi ţinuse în atîtea ocazii logosuri interminabile. Iar Soare, în sinea lui, găsea că de multe ori logosurile colonelului erau pur şi simplu inutile, ceea ce nu voia să priceapă Belami.

Avea nevoie de o rolă, de una singură doar, care i-ar fi adus o probă palpabilă, i-ar fi întărit nişte bănuieli care prindeau un contur tot mai clar în mintea lui şi de care încă nu găsea că e cazul să-i vorbească colonelului comandant, de teamă că acesta ar putea să-l ridiculizeze.

Pachetul din colţul camerei, învelit în pînza cenuşie, conţinea rolele. Avusese mai întîi intenţia să scoată una, dar un scîrţîit de uşă îl determinase să renunţe repede la acest gînd, amintindu-şi că în crîng se mai afla una dintre cele două role, de absenţa căreia cei trei încă nu bănuiau nimic.

Escaladase fereastra, grăbit, după ce luase cuţitul şi frînghia ferfeniţită. Închisese geamul în urmă, pentru ca ei să nu-şi dea seama îndată pe unde fugise şi mai ales cum. Îl simţise cîinele de sub şopron. Fugise ca din puşcă, urmase acelaşi drum, sărise gardul. Numai cîteva minute îi fuseseră necesare să găsească rola. Casa era cufundată în beznă. Doar la

una din ferestre zărise o fulgerătură, probabil cineva aprinsese un chibrit. Cîinele încetase să mai latre.

Ieşise la drum, părăsind în fugă crîngul. Auzise un scîrţîit de roţi obosit, un cîntec tărăgănat ca o doină. Îl ajunsese din urmă o căruţă trasă de cai costelivi.

— Încotro cu noaptea-n cap, nene? îl întrebase pe căruţaş care, suit pe lada căruţei, învîrtea de zor biciuşca pe deasupra cailor, murmurînd, numai pentru inima lui, o melodie plină de tristeţe.

— La loturi. Semănăm porumbul.

— Departe?

— Un ceas la trap.

— Mă sui şi eu?

— Suiţi-vă!

Mulţumise, se întinsese pe grămada de fîn uscat, aromitor, ascultînd în linişte cîntecul ţăranului, care continuă pînă la capătul drumului.

— De aici... eu apuc printre tarlale. Unde vă duceţi?

— Spre Cîmpina.

— Aha! Luaţi-o drept înainte pînă daţi de şosea. Trec maşini de la rafinării. Cu 5 — 6 lei vă duceţi şi la Ploieşti.

— Mulţumesc. Ce-ţi datorez?

— Mie? Nimic. Cu bine!

— Cu bine, şi spor la semănat.

Sosise în Cîmpina o dată cu zorii. Răsărea talgerul de aramă al soarelui undeva, pe arcul orizontului. Ar fi vrut să se oprească în faţa porţii lui Belami, dacă n-ar fi fost mai mult decît sigur că acesta se află de cu noapte în zona de dispersare a regimentului.

Pornise spre casă să se odihnească cîteva ceasuri. Înainte de a intra în cameră se oprise în hol, rupsese o filă din carneţel, scrisese pe ea cu litere majuscule „MULŢUMESC!” şi o strecurase sub uşa fetei cu părul negru. Se întîmplase ceva cu totul surprinzător.

Uşa se deschisese şi în prag apăruse... ea!

Soare abia izbutise să îngîne cîteva cuvinte, bîlbîindu-se îngrozitor, în imposibilitate de a se concentra.

Ea deschisese ochii mari şi nu-i răspunsese.

— Cum de ai ajuns înaintea mea? o întrebase el.

— Dar n-am plecat nicăieri.

— Aş fi putut să jur. Parfumul... Confirmă-mi, te rog!

— Repet, n-am ieşit din cameră de aseară. Şi nu înţeleg ce-i cu biletul acesta.

Îi întinsese hîrtia, pe care el o luase înapoi. O privise derutat, iritat puţin. Ea zîmbise stînjenită, apoi îi spusese pe acelaşi ton avertizator:

— Încep să se trezească cei din casă. Ar fi bine să...

Soare plecase, clătinîndu-se de oboseală, nedumerit în acelaşi timp. Ar fi putut să pună mîna-n foc că acel cuţit fusese adus de ea. De ce nu voia să mărturisească? Mai era cineva, oare, în camera ei? Poate că săvîrşise o gafă, poate că-i făcuse un rău fără să-şi dea seama.

Încă ameţit de parfumul ei şi de toată întîmplarea, se îndreptase spre camera sa, după ce luase rola pe care o lăsase pe măsuţă, lîngă intrare. Încuiase uşa cu cheia.

Peste cinci minute dormea dus.

*

— Cam asta a fost!

Belami privea în gol, era într-unul din rarele lui momente de efuziune... melancolică. Ascultase, fără să clipească, relatarea lui Soare.

— Dacă aş fi ştiut că ai să treci prin atîtea, n-aş fi acceptat nicicum să pleci singur. Ai avut însă o inspiraţie nemaipomenită să sustragi rola. Ne vom da seama, cred, fără nici un dubiu, ce anume urmăresc. Am avea şi dovezile împotriva lor... Scripta manent!

— Belami, ce părere ai despre fată?

— Cred că te-a lăsat numai cu o jumătate de inimă.

— Nu, mă refeream la altceva. Nu crezi că are nevoie de ajutor?

— S-ar putea să aibă. Să ne gîndim mai serios la asta. în special tu.

— Oare domnul colonel Dobreanu ne-ar putea sprijini?

— Dobreanu a plecat în seara aceasta, dragule! Românul meu s-a dus dracu’ pînă mîine seară. Nu ştiu ce învîrteşte pe la Braşov. Unde ai lăsat rola?

— Aici. Poftiţi!

Belami, obişnuit cu modul în care i se adresa locotenentul, cînd cu pluralul, cînd cu un singular intim şi cald, cînd cu „domn’

colonel”, cînd cu „Belami”, nici nu se mai oprea la aceasta, mai ales acum, cînd tînărul ofiţer trecuse cu notă maximă un examen atît de dificil.

Filmul îi dezamăgi. Nu prin calitatea imaginilor — erau excelente — cît prin ceea ce înfăţişau ele în mare majoritate: case de ţară cu tinde şi prispe din cele mai obişnuite, interioare mobilate simplu, prosoape de borangic desfăcute ca nişte aripi de fluture în jurul icoanelor sau fotografiilor înrămate, covoare cu motive naţionale româneşti, şosele pietruite, răscruci cu fîntîni, dealuri cu turle de biserici stinghere, cimitire, sonde din lemn răsărind lîngă limbi de pădure, pe clinuri şi vîrfuri de deal, rîuri hohotind printre pietre albe şi cenuşii, cîmpuri întinse arate sau semănate.

Oameni apăreau puţini, mai mult copii surprinşi în jocurile lor pe uliţele satelor, fete şi femei lîngă izvoare, pe luncă, sau întinzînd pînze albe pe garduri, ca nişte eşarfe uriaşe de un alb ameţitor.

Una din imagini surprinsese un grup de muncitori petrolişti forfotind în jurul unei instalaţii de foraj.

— Nici picior de militar! Dracu’ să ştie, nu mai pricep o iotă. Mă tem că a avut dreptate Dobreanu.

— Credeţi că au venit chiar numai să filmeze exterioare?

— Altceva nu se vede. Hai să ne mai uităm o dată!

— Gîndiţi-vă, mai sînt încă şapte role...

— Asta, da...

— Şi s-ar putea să mai aibă încă şapte!

— Ia stai! Am o idee. Încearcă să recunoşti cîteva din peisajele filmate. Adică... vom încerca amîndoi.

— Am şi recunoscut ceva... Cel cu turlele de sondă este chiar pe-aici, pe lîngă Cîmpina. Dealul cu livezi pare să fie pe la Ruşeţu. Iar una din şosele, pe care se zăresc copii lîngă maşină, sînt sigur că a fost filmată la Filipeşti.

— Şi mie mi se pare cunoscută o privelişte: cea către zona de nord a Băicoiului.

— Dom’le colonel, v-aţi pus cumva întrebarea ce „intrigă” fenomenală ar putea conţine scenariul filmului?

— Înţeleg unde te duce gîndul, într-adevăr, cred că pe undeva, pe aici, am putea descoperi ceva.

— Voi încerca să aflu amănunte.

— Cu o singură condiţie însă...

— Voi ţine seama de această condiţie.

— Nici nu ştii la ce mă gîndesc.

— Cred că ştiu, Belami! Probabil... să am grijă de mine. Ştiu... „Imprudenţă”... „Tinereţe”... Mă rog...

— Mai întîi de ceea ce trebuie să duci la bun sfîrşit să ai grijă. Iartă-mă! Nu sînt altfel de cum mă crezi, dar primejduindu-ţi viaţa pui în pericol şi altceva. Sîntem militari, ţîncule, şi dacă n-aş fi sigur că ai înţeles de mult sensul profesiei noastre, aş sta acum cîteva ore să-ţi lămuresc de ce este necesar să fie aşa. Ne-am lămurit, deci... Ai grijă de tine!

— Voi avea, dom’le colonel!

— Să nu revii la vechiul refren, că... schimb imediat foaia şi-ţi răspund: Prea bine, dom’le locotenent!

Belami vorbise încruntat, încît Soare nu fu lămurit pe deplin dacă acesta a făcut-o serios sau în glumă. Numai cînd eternul lui zîmbet îi risipi brusc cutele feţei te convinse.

— Ce zici, mînzule, îi punem cu botul pe labe?

— Cred că da. S-ar putea ca noaptea aceasta să-mi rezerve unele surprize.

— Apropo, pistoletul îl mai ai?

— Da.

— Cartuşe?

— Suficiente.

— La nevoie tragi... „foc de imobilizare”.

— Sper să nu fie nevoie.

— Ce plan ai?

— Nici unul.

— Să-l dichisim amîndoi.

— Mersi, Belami. Vreau să fie imbatabil. Îl fac singur.

Belami rîse cu poftă:

— Naiba să te ia, nu eşti chiar mototol. Atunci mergi şi-l pune la punct.

— Rola rămîne la dumneavoastră?

— Nu văd unde ar fi mai în siguranţă. Vreau s-o mai cercetez.

— În regulă.

— Încă o precizare: în cîteva zile „cineaştii” tăi vor şterge putina. Le expiră autorizaţia.

— Nu prea cred. Mă gîndesc mereu la asta.

— Mîine seară dai un semn de viaţă?

— Poate unul de... moarte!

— Nu fi lugubru! Nu te prinde. Am şi o sticluţă. N-o destup... să ştii. Să te prind că nu vii pînă mîine seară.

— Să trăiţi!

— Succes!

8. BELAMI ŞI AVERTISMENTUL

Belami încercase în fel şi chip să-şi alunge neliniştea, „La première femme de Yuan”, romanul lui Pearl Buck, purtînd încă proaspătă banderola premiului Nobel, rămăsese deschis la pagina 71. Toate sforţările lui de a relua lectura nu duseră la nici un rezultat.

De sticlă se apropie în cîteva rînduri după plecarea lui Soare, dar îl izbiră, de fiecare dată, cuvintele scrise pe etichetă: „Promettre cest noble”... Şi nu vru să-şi calce făgăduiala de a o destupa numai în prezenţa acestuia.

Trecuse o oră de cînd aştepta. După socotelile lui, locotenentul ar fi trebuit să sosească de mult. Nici un semn însă de la el, nici măcar telefonul de campanie, instalat de cîteva zile în camera lui, nu-l scosese din starea aceea vecină cu îngrijorarea. „Numai de nu i s-ar fi întîmplat ceva rău. Băiatul ăsta merită mult de la viaţă şi de la cariera pe care şi-a ales-o.” Se apropie de fereastră. Privi cerul înţesat de umbre diforme şi negre, acoperind scânteierile stelelor. „Artileria grea” a văzduhurilor încă nu-şi reglase tirul. „O să vină un potop ca-n biblie”, gîndi Belami, adulmecînd şi simţind în nări miros de pucioasă.

Îşi aprinse o ţigară, cu toate că în viaţa lui nu fumase nici zece. Avea însă permanent la el tutun de bună calitate. După vreo jumătate de oră auzi pe stradă zumzetul unei motociclete. I se păru că a oprit chiar în faţa casei. Într-adevăr, se prezentă un agent de legătură cu un plic.

— Ce-i cu ăsta, caporal? întrebă iritat, văzînd că Soare nu se iveşte.

Treaba nu-i convenea. S-ar fi putut, prin acest plic, să fie chemat la regiment, iar el nu putea să plece acum cu nici un chip.

— M-a trimis domn’ căpitan Iliescu.

— Iliescu?! se miră Belami. Ce vrea?

Desfăcu repede plicul şi recunoscu scrisul rotund, frumos aşezat, al lui Soare.

— Bine, mulţumesc.

Semnă plicul şi i-l întinse agentului.

— Să trăiţi, dom’ colonel.

Plin de nerăbdare, Belami răsuci mai întîi scrisoarea pe toate feţele. Apoi citi:

„Dragă Belami, mă tem că n-am să pot fi în seara aceasta prea punctual. N-ar fi exclus să nu vin de loc. Pentru că ţineam însă să-ţi istorisesc pe scurt o «poveste», rugîndu-te să ierţi eventualele inconsecvenţe şi deficienţe de stil, am recurs la acest mijloc. Este vorba de subiectul scenariului pe care-l turnează «echipa», noastră.

Aşadar, acum cîţiva ani, într-un orăşel de pe Valea Prahovei soseşte, nimeni nu ştie de unde, o frumuseţe de fată al cărei păr de un negru neobişnuit uimeşte pe toată lumea. Unii susţin că e o italiancă îndrăgostită de un inginer american care lucrează la o societate petrolieră. Alţii, că ar fi chiar o domniţă, descendentă dintr-o veche familie de voievozi moldoveni, Tomşa pare-mi-se, care a sosit în orăşel pentru a afla dacă singura ei rudă, un moşnegel singuratic, mai trăieşte. Se zice că bătrînul ar fi posesorul unei averi fabuloase, depuse în acţiuni la o bancă din străinătate.

Fata nu cunoaşte numele bătrînului, nu ştie de unde să-l ia, nici dacă el există cu adevărat în localitate sau într-unul din satele apropiate. Cercetările ei nu duc la nici un rezultat cu privire la soarta bătrînului milionar. Începe o furibundă căutare, prin numeroase localităţi prahovene, întreabă pe oricine îi iese în cale, dar toţi, pretutindeni, răspund invariabil că nu cunosc o persoană care să semene cît de departe cu ruda ei.

Disperată, fata intenţionează să renunţe la cercetări, socotind că totul a fost produsul unei imaginaţii morbide sau poate chiar o glumă de prost gust, cînd o coincidenţă bizară face să-l întîlnească pe bătrîn chiar în compartimentul de tren în care se urcase ea pentru a părăsi ultima localitate vizitată: Morenii.

Cei doi coboară. Bucuria regăsirii nu pare să fie umbrită de nici un eveniment neaşteptat. După cîteva zile de la revedere, bătrînul îşi scrie testamentul, la insistenţele „domniţei”. Fata cu părul negru va fi unica moştenitoare...

Apar trei străini, a căror naţionalitate nu poate fi stabilită, care o caută pe fată; atunci cînd o găsesc au cu ea o aprinsă discuţie. Fata devine taciturnă, chipul ei păleşte după ce străinii o părăsesc. Pluteşte deasupra ei o ameninţare.

Bătrînul moare pe neaşteptate, strivit de o maşină neagră,

într-o seară. Fata, care se afla cu el pe stradă, scapă printr-o minune, iar automobilul dispare într-un vîrtej de praf. Nimeni, nici chiar ea, nu s-a gîndit să-i reţină numărul.

După cîteva zile de la tragicul accident, „domniţa” piere fără urmă.

Şi finalul: o avionetă decolează pe un aerodrom prahovean spre o ţară necunoscută. La bordul ei se află patru persoane bine dispuse: o fată cu părul negru şi trei bărbaţi îmbrăcaţi la fel.

Cam asta este totul. Banal, banal... Sau cum ar spune un oarecare cu veleităţi de sceptic: «Banalitatea banalităţilor, totul este banalitate».

Putem, deci, să tragem şi noi nişte concluzii. Nu? Eu mi-am şi făcut o părere...

Şi acum, să-ţi lămuresc de ce am recurs la această interminabilă scrisoare. Am primit un S.O.S. neaşteptat. Trebuie să fac neîntîrziat un drum pînă la Moreni.

Te rog, Belami, dacă simţi că... sticluţa nu mai poate rezista, procedează în consecinţă. Iar dacă nu voi fi prezent în douăzeci şi patru de ore la raport, este semn că ofiţerul tău cu „misiuni speciale” se află în imposibilitate s-o mai facă.

Un regulamentar... să trăiţi!

S”

Belami, toropit de gînduri, luă sticla nedestupată şi o aşeză la locul ei, în dulap.

În sfîrşit, rîndurile aşternute de Soare aduceau o undă de lumină în răvăşitul său univers intim. Deci se întâmplase ceva cu „mînzul” lui. Ce să caute la Moreni? Cine-i adresase acel misterios S.O.S.?

,,Ce-ar fi să plec acum spre Moreni? Dar dacă Soare a şi pornit spre Cîmpina? Cel mai cuminte lucru este să aştept cele douăzeci şi patru de ore... După aceea...”

Ridică totuşi receptorul telefonului şi învîrti de cîteva ori manivela. Nu i se răspunse de la celălalt capăt al firului. Intrigat, sună din nou.,,Poate s-a defectat”, îşi zise, şi tocmai cînd se pregăti să renunţe, auzi un păcănit slab şi o voce somnoroasă.

— Unde mama dracului îmi umbli, telefonist? De ce n-ai răspuns imediat?

— Să trăiţi, domn’ colonel, adormisem puţin.

— Aşa? La ce oră te culci dumneata? Telefonistul amuţi.

— Răspunde!

— Este ora unu, domn’ colonel... Mă iertaţi!

— Cît?!

— Unu şi zece.

— Mda! Bine...

Unu şi zece... Cum se comprimase timpul în aşteptare!

„Mîine va fi o zi grea, cumplită... Pe de o parte, trebuie să sfîrşim manevrele, pe de alta ar fi posibil ca Soare să aibă nevoie de sprijin, de oameni... Dacă va fi necesar, am să răscolesc Morenii casă cu casă, toată Prahova, cu oştenii mei, şi tot am să dau de el.”

Cînd se pregăti să stingă veioza, telefonul ţîrîi prelung.

„Cine mă mai agasează acum în puterea nopţii? Mîine n-o mai fi zi?”

— Da!

— Domnule colonel, auzi o voce răguşită, încît abia o înţelegea, stimate domnule colonel...

— Cine eşti şi ce vrei?

— Un binevoitor. Un avertisment. îţi place să-ţi însuşeşti lucrul altuia şi asta nu e bine... Ai uitat cele zece porunci?

— Nu le-am uitat şi dacă te ţii de farse te pot trimite undeva.

— Să ştii că ai toate şansele să fii trimis şi domnia-ta într-un loc de unde încă nu s-a reîntors nimeni. S-a înţeles, stimate dom’le colonel? Fă un pustiu de bine şi depune chiar acum rola în curte, lîngă stîlpul porţii. Altfel, mîine dimineaţă, curajosul dumitale spion va atîrna într-un ştreang... ca o păpuşă.

— Mizerabile!

— Depinde de dumneata, colonele... Numai de dumneata.

Vocea răguşită căpătă un accent ironic care-l scoase din sărite pe Belami. Acesta înjură teribil, dar fu prea tîrziu pentru ca interlocutorul nocturn să mai audă, deoarece întrerupsese legătura.

Nedumerirea colonelului se lega de faptul că telefonul avea fir separat, nu intra în circuitul public. Învîrti manivela, furios. Telefonistul răspunse de astă dată imediat.

— Ai fost tot timpul lîngă aparat, telefonist?

— Da, domn’ colonel. Nu m-am mişcat de lîngă el.

— A vorbit cineva... Cine?

Întrebă mai mult de formă, fiind sigur că se intrase cu un

aparat portativ într-un anumit punct al traseului.

— N-a vorbit nimeni.

— Aparatul tău n-a bîzîit de loc acum cîteva minute?

— Ba parcă, dar am crezut că...

— Ai ridicat receptorul?

— Nu, domn' colonel.

— Bine, adormitule! Cucăie mai departe!

Belami nu-şi putea regăsi cu nici un chip liniştea. Situaţia era de-a dreptul descurajatoare. „Indivizii" lucrau tare. „N-am reuşit măcar să fac ceva cu românul meu… Nu-mi rămîne decît să le înapoiez rola. Altfel, ticăloşii se vor ţine de cuvînt. Timpul ne este acum cel mai mare duşman. Ce să fac?"

Un fulger spintecă noaptea pînă-n străfunduri, tunetul se rostogoli pe boltă, duruind ca un proiectil greu. Hotărît, Belami îmbrăcă pelerina peste pijama, scoase rola pe care o închisese în lada de campanie de care nu se despărţea niciodată.

„Altă soluţie nu există… Ba nu! se opri iluminat de o idee. Cum naiba nu m-am gîndit la asta? Te-ai ramolit, Belami! Ia să te văd, mai eşti în stare să-ţi porţi tresele în chip onorabil sau te cheamă «partea sedentară»?"

Redeveni, ca prin minune, optimist. îşi scoase pistoletul din toc, îl încarcă. Luă filmul din cutia metalică, îngrămădi cărţi în ea, pînă cînd socoti că greutatea rolei este aceeaşi cu a filmului, apoi ieşi în curte.

Vîntul stîrnit în noaptea aceasta cu ore atît de lungi mătura într-un zbor vijelios acoperişurile caselor, apleca pomii pînă la pămînt, şi pomii se tînguiau încet, într-un limbaj uşor de perceput.

Lăsă rola chiar lîngă stîlpul porţii, după care trase, zăvorul şi-l înţepeni cu o aşchie.

„Va trebui să sară gardul, neapărat, şi atunci…"

Se ascunse în umbra unui boschet de iasomie, la numai doi metri de locul unde depusese cutia metalică. Becul din stradă trimitea cîteva raze în interiorul curţii printre frunze şi ramuri, dar poteca pietruită care ducea spre casă era cu desăvîrşire umbrită.

Cînd ieşise din cameră, Belami stinsese veioza, astfel că întreaga casă era acum cufundată în întuneric. Din loc în loc nu se zărea decît cîte o mică pată albă pe zidul clădirii, lumină palidă care se filtra prin frunzişul des.

Se porni un ropot, venind de departe, ca un escadron de cavalerie în galop. Zgomotul crescu, se apropie aducînd o duhoare irespirabilă, un miros sufocant de gudron care umplu aerul. Apoi începu un năprasnic „bombardament” de grindină.

Belami se strînse cît putu mai bine în boschet, fără să se mişte nici măcar cu un pas din adăpostul unde pîndea. Trecu primul val de grindină, pămîntul se albi de parcă pomii îşi scuturaseră toate florile. După aceea se aşeză o ploaie deasă, cu stropi mari şi reci.

Plouă o oră întreagă. Belami începu să dîrdîie de frig. Umezeala îl pătrunsese la piele. Nu-şi dezlipi însă ochii de pe cadrul porţii. Ştia că acolo va trebui să apară o siluetă, poate două... Dacă va fi numai una, nu va uza de pistolet, mai ales că la ora aceea toţi vecinii dormeau cel mai dulce somn.

Un trosnet sec... Cineva apăsase clanţa. Alt trosnet... Aproape maşinal, Belami se ridică. Deasupra porţii se ivi capul unui om, apoi un braţ, umărul, un picior trecu gardul, celălalt...

Ţinîndu-şi răsuflarea, se apropie numai la un pas de individul care escaladase cu atîta uşurinţă poarta şi, fără vreun avertisment, îl izbi cu latul pistoletului în moalele capului. Silueta întunecată se prăbuşi.

Colonelul îl înşfacă pe cel căzut şi-l aruncă pe umeri. Îl duse în casă. Aprinse veioza. Omul avea faţa plină de noroi şi sînge. Belami nu-şi putu reţine un strigăt de dureroasă surpriză. Cel trîntit pe podea, la picioarele lui, era... Soare.

9. AVENTURĂ LA MORENI

Cînd deschise ochii, locotenentul îl văzu pe colonel cu un şervet cazon ud, aplecat deasupra lui, ştergîndu-i obrajii şi fruntea. Îşi reaminti îndată tot ce i se întîmplase.

— Dar ştiu că ai un pumn de fier, Belami! încercă el să zîmbească.

— Chiar de fier! Auzi, cine se aştepta la o astfel de aiureală?

— Am ţinut cu tot dinadinsul să ajung aici înainte ca rola să fie ridicată.

— Va să zică, ştiai totul. Povesteşte-mi ce s-a petrecut!

— Am primit un bileţel... Era scris la repezeală, pe o foiţă ruptă dintr-o agendă de poşetă. Cineva mi-l strecurase pe sub uşă. „Vino urgent la Moreni. Sînt în primejdie. Dacă n-ai să ajungi pînă la ora 15, va fi prea tîrziu.” Mi se dădea o adresă, şi atît...

— Cine ţi-a trimis bileţelul?

— Bănuiesc că... ea. Numai ea... N-am mai avut linişte. Ţi-am scris rîndurile pe care le-ai primit referitoare la scenariu.

— Cum ai căpătat copia scenariului?

— Ah, am comis o indiscreţie! Am „subtilizat-o” din camera ei. Intrasem să găsesc un indiciu cît de vag în legătură cu S.O.S.-ul.

— Apoi?

— Am rugat un vecin, sondor, om în vîrstă, foarte cumsecade, să-i înmîneze căpitanului Iliescu plicul, cu rugămintea de a ţi-l trimite fără întîrziere.

— Imediat! A ajuns la mine acu’ două ore.

— Probabil că sondorul n-a reuşit să-l predea la vreme căpitanului. Principalul este că totuşi l-a dus.

— Evident. Mai departe?

— Am ajuns la Moreni înainte de ora 15. La adresa indicată, o femeie în vîrstă mi-a înmînat alt plic în care mi se transmitea o altă adresă. N-am stat pe gînduri. M-am dus. O casă prăpădită, cu ferestre mici. Am simţit un fior, nu ştiu de ce, cînd i-am trecut pragul. Am bătut, am strigat, am intrat în prima odaie, într-a doua... Nimeni. Am scos pistoletul şi m-am pregătit de o primire mai puţin amicală în faţa celei de-a treia uşi. O presimţire...

Uşa din spate s-a închis brusc, cu zgomot. Cineva a strigat:

— Aruncă pistolul imediat, şi dacă vrei să ieşi viu de aici renunţă la orice împotrivire!

N-aveam de gînd să mă las imobilizat cu una, cu două. Pistoletul însă... n-am avut încotro, l-am aruncat.

— Mare greşeală!

— Puteau să mă cureţe, după cum şi voiau... De fapt, mai aveam un revolver ascuns în mîneca hainei.

Au intrat doi inşi prin faţă şi doi prin spatele meu, au răsărit pe neaşteptate, n-am zis nici pîs!

Numai primii doi îmi erau cunoscuţi, ceilalţi complet străini.

— Nu-ţi cerem nimic mai mult. Mărturiseşte unde se află rola!

— Ce rolă?

— Cea pe care ne-ai furat-o.

— Nu ştiu, n-am furat nici o rolă.

— Vrei s-o recapeţi pe fată şi să scapi cu viaţă?

— Desigur că vreau.

— Atunci n-ai de ales. Spune-ne unde-ai ascuns-o...

— Dar nu-nţelegi că habar n-am despre ce rolă e vorba?

— Tinere, a ţipat unul cărunt, cu profil de uliu, nu te încăpăţîna! De ce-ţi vîri nasul în afaceri care nu te privesc?

— Ce fel de afaceri?

— Nu mai face pe idiotul! a scrîşnit omul din faţa mea, care afişa o anumită autoritate faţă de ceilalţi, rămaşi ca muţi.

Era un tip fioros, cu tenul stacojiu, cu un cap mare, deformat, înfipt pe umerii înguşti, strîmbi. Pînă şi pielea capului îi devenise roşie ca racul fiert. Avea părul rar şi răvăşit.

— Să ştii, dacă mai îndrăzneşti să pui vreo întrebare nelalocul ei... ai s-o păţeşti. N-am glumit niciodată de cînd sînt, şi nici acum n-am chef de aşa ceva. Ne-am înţeles? Unde ai ascuns rola?

— Nu înţeleg ce doriţi. Nu v-am văzut în viaţa mea.

— Pot să-ţi amintesc despre ce este vorba? Otto! Otto s-a apropiat şi mi-a tras un pumn în faţă tocmai cînd mă aşteptam mai puţin. Am avut o senzaţie groaznică. Parcă m-a izbit o locomotivă... M-am prăbuşit. M-am ridicat, şi o nouă lovitură, şi mai puternică... M-a podidit sîngele. Creierul îmi lucra însă cu febrilitate. Nu puteam să scot pistoletul din mînecă; de fapt orice încercare de apărare ar fi fost o nechibzuinţă din partea

mea. Cel mai cuminte era să mă arăt înspăimântat — sîngele de pe faţă îmi venea în „ajutor” — pînă ce voi găsi o cale de ieşire din situaţia aceea. În plus, venisem aici chemat de un S.O.S...

Cel ce vorbise crezu că m-a convins să vorbesc şi eu la rîndu-mi.

— Ei, ţi-ai amintit?

— Da.

— Unde ai dus rola?

I-am răspuns că v-am dat-o dumneavoastră. Trebuia să aibă neapărat o dovadă că nu-i mint. Am greşit oare? Altfel o terminau pe loc şi cu fata şi cu mine. Sînt sigur.

— Ai procedat bine!

— Din camera alăturată celei în care mă aflam au telefonat cuiva. Astfel ca să aud şi eu. Voiau să se convingă că nu i-am minţit. „Intră pe circuitul lor, i-au spus, şi avertizează-l că dacă nu înapoiază rola...”

— Sînt abili, nu glumeşti cu ei! spuse Belami.

— Dar rola? tresări deodată, înspăimîntat, Soare. Sper că nu le-aţi înapoiat-o.

— Din păcate...

— Cum? V-au şantajat? Au reuşit?

— Fii liniştit. Le-am dat numai rola, filmul uite-l colea.

— Slavă Domnului!

— Cred că au şi luat cutia metalică de lîngă stîlpul porţii. Sînt foarte curios.

Belami ieşi din nou în ploaie şi, cînd reintră, spuse senin:

— Bineînţeles, au luat-o! Nu ţi-am spus eu?

— O să-i apuce turbarea cînd or vedea ce farsă le-aţi tras.

— Spune-mi ce-a urmat!

— M-au legat zdravăn. I-am întrebat de ce mă leagă, de ce nu-şi ţin cuvîntul. Mi-a răspuns acelaşi tip care-şi dădea aere de „şef”:

— După ce vom constata că ai spus adevărul, te vom elibera.

— Şi fata?

— Şi ea va fi liberă.

M-au împins în cea de a treia încăpere. Acolo mai era cineva. Nu mi-am dat seama îndată cine, pentru că ferestrele erau acoperite cu hîrtie neagră. Am auzit un geamăt şi abia atusci am înţeles că era... fata. Legată. Cu un căluş în gură.

Nu m-au lăsat prea mult acolo. M-au scos imediat şi m-au coborît, de-a rostogolul, printr-un oblon, pe o scară părăginită, într-un beci mucegăit. Tot ce vrei şi ce nu vrei era îngrămădit acolo: butoaie vechi, fierărie, mobilă prăfuită.

Au închis chepengul deasupra mea şi au tras un zăvor. Mi s-a părut că am fost închis într-un cavou înspăimîntător.

După un timp, am auzit o mişcare undeva, în orice caz nu la oblon, şi a ajuns pînă la mine un fir de aer proaspăt. „O minune”, mi-am zis, altfel m-aş fi sufocat.

Apoi s-a lăsat din nou liniştea aceea, cu adevărat ca de mormînt. Eram legat burduf, abia de-mi trăgeam răsuflarea. De data aceasta mă legaseră şi peste mijloc, astfel că nu mai aveam cum să încerc stratagema învăţată de la „omul cu ţeasta de fier”. Rostogolindu-mă pe spate, apoi sprijinindu-mă de perete, am început să caut cu febrilitate ceva... îmi venise o idee... în zidurile pivniţelor sînt bătute, de obicei, cuie, de cele mai multe ori puternice, ca să poată rezista la greutăţi mari. Aşa ceva căutam. Şi în cele din urmă truda n-a fost în zadar. Am descoperit un cui masiv, un fel de scoabă ascuţită. Trebuia să acţionez repede. Tăcerea din casă era o dovadă că indivizii plecaseră, poate că erau în drum spre dumneavoastră. Am reuşit, după eforturi cumplite, să introduc vîrful scoabei în strînsoarea nodului; am tras din toate puterile. Cuiul a ieşit din perete, este adevărat, şi faptul m-a descurajat. Aceasta însă numai pînă în clipa cînd mi-am dat seama că şi nodul cedase. M-am ridicat, am făcut cîteva mişcări să-mi dezmorţesc oasele. Trebuia să ies neîntîrziat din beci. Dar pe unde? Auzisem clar un zăvor tras deasupra, chepengului. Pe acolo nici vorbă, desigur... Poate că lăsaseră şi un om de pază... în acest caz totul ar fi căzut baltă...

Muşchii s-au destins repede, mi-am recăpătat vigoarea.

Curentul de aer proaspăt se simţea mai bine cînd stăteam în picioare. De unde venea, oare? Fără îndoială, era o deschizătură undeva, în perete, care dădea afară, aşa cum au toate pivniţele pentru aerisire. Am întins mîna şi am descoperit-o... Era cam strîmtă, e drept, dar nici trupul meu nu e prea gros. Totuşi a fost nevoie, pînă la urmă, să dizloc două cărămizi pentru a lărgi deschizătura.

Am tras un butoi într-acolo, l-am întors cu gura în jos şi m-am urcat pe el.

Am trecut destul de uşor şi m-am pomenit în curte. Am avut pornirea s-o întind cît mai repede. Şi fata? M-am oprit. Dar, oare, nu mai era nimeni în casă?

Nu răzbea de nicăieri nici o rază de lumină.

M-am oprit în faţa ferestrei de la camera în care o văzusem pe „ea”. Am scos revolverul şi, împingînd cu precauţie, am izbutit să deschid fereastra. Am sărit în cameră. Am aprins mica mea lanternă cu dinam. Fata nu mai era acolo. Am dat de căluş şi de frînghiile cu care fusese legată, azvîrlite în colţul odăii. Asta m-a liniştit într-o măsură. Poate că reuşise să fugă. Poate că tot ea îmi atrăsese atenţia asupra deschizăturii. Dar cum reuşise să scape? Ce fel de fiinţă să fie, pentru că eu unul sînt din ce în ce mai uluit de curajul ei. Am intrat şi în camera alăturată. Acolo am făcut o descoperire, cea mai importantă...

Pornind de la un amănunt şi de la... scenariu... Am să-ţi povestesc îndată.

Am ieşit în curte din nou. Prima maşină întîlnită m-a transportat la Băicoi. De acolo, pe platforma unui vagon cisternă, pe o ploaie teribilă, am ajuns la Cîmpina. Voiam să te previn cît mai repede posibil.

— Şi eu te-am primit... Ce să zic...

— Nu-mi pare rău. Mă bucur că am ajuns la vreme... se pare.

— Ai dovedit că meriţi încrederea mea, mînzule! Cum te simţi?

— Bine! Mai degrabă liniştit...

— Vorbeşte-mi, ce descoperire „grozavă”‘ ai făcut la Moreni?

— Vă spuneam de un amăntmt, un singur amănunt care m-a condus spre această deducţie. În încăpere se aflau o masă extrem de dogită, două scaune şi un pat de o persoană. M-a izbit ceva care nu mi s-a părut conform cu sărăcia ce domnea acolo: un tablou de dimensiuni respectabile, o copie a celebrului „Car cu boi” de Grigorescu. Era o contradicţie inexplicabilă. M-am suit pe scaun şi am privit cu atenţie. N-am remarcat nimic deosebit. Am încercat să-l cobor. N-am izbutit. Tocmai mă întrebam cum naiba e fixat cînd, chiar într-o latură a ramei, am descoperit un mic resort. Aproape involuntar mi s-au oprit ochii în acel punct. Am apăsat cu prudenţă; pînza s-a mişcat uşor; înăuntru, un aparat de radioemisie, două pistoale mitralieră —

am luat numai încărcătoarele, uitaţi-le! — şi acest plic pe care am avut neobrăzarea să-l deschid înaintea dumneavoastră: nişte coduri secrete şi... o hartă din care am dedus cu uşurinţă că itinerarele lor prin Prahova nu sînt întîmplătoare şi că, de fapt, sediul bandei se află la... Moreni. Sau poate unul din sedii... Ne vom convinge de aceasta.

— Senzaţional! îngînă plin de admiraţie Belami. Băiete, avem tot ce ne trebuie să-i arestăm fără nici o teamă.

Răsfoia cu aviditate hîrtiile din plic.

— Formidabil... Cine ar fi crezut? Tocmai la Moreni?

— Într-adevăr, Belami.

— Aparatul l-ai lăsat acolo?

— După ce i-am scos cîteva lămpi.

— Ai avut grijă să închizi resortul?

— Bineînţeles, şi asta am făcut-o.

— Totul este-n regulă, măi băiete. Un singur lucru n-avem.

— Ce anume, Belami?

— Un plan serios de acţiune... pe care nu-l putem pune la punct cu toată precizia decît după ce vom cunoaşte perfect aceste documente din plic.

— Belami, sînt întrutotul de acord. Îl anunţăm şi pe domnul colonel Dobreanu?

— Asta vom stabili după ce plănuim totul.

— În regulă.

— Să ne apucăm de treabă, spuse Belami, împingînd cu băgare de seamă sticla din faţă. Vreau să facem un plan imbatabil.

— Va fi, Belami!

— Ce te face să crezi?

— Îl punem la cale împreună.

10. MILIOANELE LUI BELAMI

Colonelul Belami, căpitanul Iliescu, locotenentul Soare, un pluton de soldaţi şi cincisprezece sondori care li se alătură voluntar erau angajaţi într-o manevră tactică neprevăzută.

De fapt, de unde pornise totul? După ce studiaseră ceasuri întregi documentele şi harta adusă de Soare, după ce se convinseseră că banda urmărise cu stricteţe planul fixat de centrul agenturii un telefon surprinzător al colonelului Dobreanu îl pusese pe Belami, pur şi simplu, pe cărbuni aprinşi. Colonelul de jandarmi aflase, pe „filiera” lui, intenţiile bandei, cunoştea acum ascunzătoarea ocupanţilor maşinii negre şi, după cum afirma, mai ştia o serie de amănunte care, desigur, nu-i trecuseră prin minte vechiului său amic şi coleg. Îi lăsa, totuşi, acestuia „onoarea” de a-i prinde pe spioni, el fiind ocupat cu unele acţiuni urgente, că el va „veghea” — cum se exprimase — ca totul să decurgă în cele mai bune condiţii. Singura grijă pe care şi-o manifestase în chip aparte era faţă de bagajele aşa-zişilor cineaşti.

Aşadar plecaseră direct din cantonamentul lui Belami către casa izolată, către acel conac ridicat pe dîmb, loc în care lui Dobreanu îi fusese semnalată apariţia bandei. Drumul îl cunoştea prea bine Soare, motiv pentru care el fu cel care conduse cele două uriaşe autocamioane militare, încărcate cu oameni înarmaţi.

Maşinile zburau pe şosea, motoarele vibrau din toate încheieturile.

Cînd se revărsară zorii, ajunseră la poalele dealului. Opriră acolo. Soare se oferi să conducă oamenii către „poziţia inamică”, dar Belami nu acceptă aceasta decît după ce, cu proverbiala-i rigurozitate, ţinu să verifice personal modul în care fuseseră închise, într-un timp extrem de scurt, toate căile de acces spre casa de pe deal. Înconjuraseră pentru aceasta, crîngul de salcîmi şi gardul cu un cordon viu, asigurîndu-se că nu există nici o fisură în cercul de fier care începu după aceea o mişcare ascendentă, înceată, dar sigură, spre vîrful înălţimii.

Cercul acesta îşi micşora tot mai mult diametrul pe măsură ce paşii celor ce porniseră de la poale se înfigeau mai cu nădejde în lutul argilos, pietros.

Soare se afla lîngă Belami, în timp ce căpitanul Iliescu aducea plutonul de soldaţi, iar sublocotenentul Dumitru pe sondori, unul pe un versant, iar celălalt pe alt versant al înălţimii.

Belami, încruntat, înjura cumplit; abia aştepta să dea ochi cu „inamicul”.

— N-au cum să ne scape, Belami, căută locotenentul să-l liniştească, deşi nu era pe deplin convins că vor reuşi uşor, cunoscîndu-i pe spioni cît de abili erau.

— Numai să nu-i fi avertizat cineva între timp, să ne lase cu buzele umflate. Am însă încredere în Dobreanu.

— O să vedem!

O jumătate de oră ţinu urcuşul, într-o tăcere impresionantă. Ostaşii, cu armele pregătite, gradaţii cu pistoalele-mitralieră întinse călcau siguri pe ei, pregătiţi pentru o luptă crîncenă cu un duşman perfid şi periculos.

Chiar se ordonase „misiune de luptă”. Dispozitivul fusese pus la punct ca într-o situaţie reală.

Cîinele îi simţi, cînd mai aveau cîteva zeci de metri pînă la gardul care împrejmuia conacul. Se opriră. Belami dădu ordin ca toată lumea să aştepte dispoziţiile lui. Apoi îl chemă pe Soare:

— Vino cu mine! Dacă nu ţi-e teamă...

— Mi-e teamă... pentru viaţa dumneavoastră. Aşa că, indirect, mă obligaţi să vă urmez.

Pătrunseră în curte. În afară de cîinele care se zbătea înnebunit în lanţ, nici o mişcare.

Belami se îndreptă spre uşa principală a conacului. Tînărul locotenent, la un pas, în urmă. Colonelul bătu cu pumnul lui masiv, de se cutremură toată casa. Uşa se deschise îndată şi apăru mutra buhăită de somn, stupefiată, a lui Johnny.

— Cine e? bombăni, abţinîndu-se să nu înjure cînd văzu doi ofiţeri înarmaţi. Ce vreţi?

Belami îl prinse de umăr nu prea amical şi-l trase afară din casă.

— Rămîi aici! tună vocea lui, în timp ce Johnny păru a deveni din ce în ce mai scund, cu ochii holbaţi la ţeava uriaşului revolver din mîna colonelului, care-l ţintea drept în frunte.

Belami intră fără să stea prea mult pe gînduri. Otto şi omul lui Soare de la Moreni, ridicaţi în capul oaselor, încercară să se lămurească ce se întîmplă. Erau mahmuri, cu ochii injectaţi, cu

capetele grele, ca după o beţie straşnică. Pe mese, sticle sparte, pahare răsturnate, resturi de mîncare.

— Ce se petrece aici? Ce doriţi, domnilor ofiţeri?

Otto se reculese primul.

— Cred că este o eroare, domnule Dolfy.

Otto şi Dolfy îi săgetau cu privirile pe ofiţeri. Indiscutabil, îl recunoscuseră pe Soare. Acesta nu putu să se abţină:

— Da, chiar eu sînt, domnilor. Pe mine m-aţi lovit şi m-aţi legat... Acum rolurile s-au schimbat, nu?

Locotenentul privea îngrijorat oarecum pentru că nu-l vedea pe Dan, omul care îl chinuise atît de mult şi căruia voia să-i întoarcă datoriile cu dobîndă.

— Unde-i celălalt? îl întrebă pe Dolfy. Dan unde este?

— Nu ştim. Poate ştiţi dumneavoastră.

— Domnule colonel, să nu fie în camera de alături. Mă duc să-l caut, să nu ne trezim cu vreo surpriză.

— Stai, avem timp suficient şi pentru asta. Domnilor, se adresă el celor din cameră — jurai că o face dintr-o politeţe împinsă la extrem — să dăm cărţile pe faţă. Jocul dumneavoastră s-a terminat. Nu credeţi? Predaţi filmele...

— Ne-au fost furate, rosti calm Dolfy.

— El ştie mai bine unde se află, arătă Otto spre Soare.

— Vă mai cer încă o dată să-mi predaţi toate rolele.

— Domnule colonel, ce rost are mascarada asta? sări înverşunat Dolfy. Sîntem oameni onorabili, avem acte, autorizaţii în regulă. Ce doriţi de la noi? Ce role vreţi? Sîntem cetăţeni străini... asociaţi pentru a turna un film în care să glorificăm frumuseţile României, ale patriei pe care ar trebui s-o serviţi altfel decît o faceţi acum.

— Domnilor, unde sînt filmele?

Belami o ţinea una şi bună, cu un ton cvasiironic, tonul omului care ştie că nu poate fi tras pe sfoară cu una, cu două, şi care cunoaşte cu certitudine cum vor evolua lucrurile.

— Domnule colonel, noi am investit un capital în filmul acesta.

— Aa, n-aţi făcut-o deci din dragoste exagerată pentru peisajul românesc...

— Ne vom plînge guvernului român.

— Domnilor, filmele!

— Ne vom plînge şi guvernelor noastre.

— Filmele, daţi filmele mai repede!

— Sînt reguli de drept internaţional care nu vă dau...

— Ia mai taci, domnule, că-mi ies din pepeni. Mie-mi vorbeşti de dreptul internaţional? Află că l-am studiat... Scoateţi odată filmele...

Dolfy, care — se vedea cît de colo — avea o autoritate indiscutabilă asupra celorlalţi, fiindcă el vorbea în numele lor, păru a fi devenit mai rezonabil în urma „argumentelor” lui Belami.

— Bine, domnilor, am să vi le încredinţez, cu condiţia să-mi semnaţi o hîrtie prin care să mă pot justifica faţă de societatea...

— Asta fără doar şi poate, îl întrerupse Belami. Dolfy se îndreptă spre dulapul din colţul camerei.

Fu suficient, privind spre el, să-i scape o clipă din priviri pe Otto şi pe Johnny, care intrase şi el în casă şi căruia nu-i mai dăduseră atenţie. Cei doi erau bine dresaţi. Două salturi de felină şi revolverele lui Belami şi Soare zburară cît colo.

Belami dispunea de o forţă neobişnuită. Prinsese pe namila de Johnny de gît şi-l strîngea ca într-un cleşte de oţel, încît acesta îşi schimonosise chipul, devenind monstruos. Cu greu l-ar mai fi recunoscut cineva.

Soare se lupta din greu cu Otto printre scaune, pe sub masă; bufneau lovituri, se auzeau icnituri şi înjurături.

Dolfy, care-şi recăpătase calmul, ridică revolverul lui Belami, rînjind:

— Domnilor, terminaţi o dată cu porcăria asta, să n-o „terminăm” altfel cu dumneavoastră. Mai tragic.

Şi cum ofiţerii nu acceptară prea uşor să „capituleze”, Dolfy lipi ţeava rece de tîmpla colonelului. Johnny şi Otto se scuturară ca după o joacă, zîmbind chiar, după ce-i imobilizară pe Belami şi pe Soare.

— Nu era cazul să ne subestimaţi, ţinu să declare sentenţios Dolfy. Am ieşit noi din situaţii mult mai grele. Trebuia să vă fi gîndit la un lucru: cînd doi indivizi, fie ei chiar şi ofiţeri, atacă trei oameni, trebuie să păstreze tot timpul o anumită distanţă... Altfel... iată ce se poate întîmpla!

— Domnilor, unde sînt filmele?

Întrebarea lui Belami, rostită pe un ton absolut identic celei dinainte, îl determină pe Soare să pufnească în rîs. Rîseră şi cei trei cu poftă.

Singurul care nu zîmbi, privind spre spioni ca unul deplin stăpîn pe situaţie, fu Belami.

— Zadarnic rîdeţi. Am impresia că dumneavoastră ne-aţi subestimat, domnilor! Vă înşelaţi dacă vă închipuiţi că cei învinşi sîntem noi.

— Deocamdată nu văd cum am fi noi cei bătuţi! rînji iar Dolfy, în timp ce Johnny şi Otto, care priveau cu braţele încrucişate, ca doi luptători de circ, hohotiră iar, foarte bine dispuşi.

— Veţi vedea imediat cum! scrîşni Belami. Vreţi să deschideţi fereastra?

Dolfy ezită, temîndu-se de-o primejdie.

— Aveţi nevoie de aer?

— Deschideţi-o!

Poate din curiozitate, Dolfy deschise fereastra, privi afară, dar neobservînd nimic se întoarse senin spre Belami:

— Credeţi în minuni, domnule colonel?

— Un moment... Căpitanul Iliescu! strigă tare Belami.

— Ordonaţi, domnule colonel, se auzi vocea căpitanului de afară.

— Ridică oamenii la vedere!

Se auzi o comandă:

— Atenţiune, drepţi!

Înapoia gardului apărură ostaşii.

Dolfy păli şi întinse revolverul colonelului.

— Aţi învins, domnule colonel. N-am gîndit la eventualitatea aceasta. Într-adevăr, v-am subestimat. Pot să închid fereastra?

— Nu, lăsaţi-o aşa! E mai bine, intră aer curat... Sînt sigur că aveţi nevoie de aşa ceva.

Îşi ridică şi Soare revolverul. Cei trei „cineaşti” priveau lung; nu le venea probabil să creadă că lucrurile luaseră o astfel de turnură.

— Unde-s filmele, domnilor?

— În camera de alături, îngînă Dolfy. Cheia este sub faţa de masă.

— Şi Dan? întrebă Soare. Nu cumva le păzeşte?

— Nu... Precis, nu... Greşeala porneşte de la el, reluă Dolfy.

— Să nu-l acuzi pe el, sări Johnny. Vina este a ta. Numai a ta. Tu ne-ai tîrît în porcăria asta.

— Johnny are dreptate! confirmă Gtto. Dan n-are nici o

vină. Tu eşti autorul insuccesului.

— Şi fata? Ce aţi făcut cu ea? vru să afle Soare neîntîrziat, gîndind că poate se află undeva, pe aproape.

— Să-l întrebi pe Dan, rosti insinuant Johnny.

— Dan ştie mai bine, întări Otto.

Locotenentul simţi că încep să-i tremure genunchii, gleznele... Deci, fata cu părul negru era angrenată în ticăloşia aceasta. Mai sperase încă într-o minune.

— Linişteşte-te, îl prinse uşor de braţ Belami, aflăm noi ce este şi cu fata.

— Domnilor ofiţeri...

După cîte se părea, Dolfy fu cel care mai încerca ceva.

— Ce mai doreşti? îl repezi Belami.

— Domnilor, să fim rezonabili... O să vedeţi că propriu-zis noi n-avem nici un amestec în treaba asia... Nu sînt motive să nu ne înţelegem... Am investit în afacere o sumă colosală... Societatea noastră are bani...

— Nu mă-ndoiesc.

— Lăsaţi-ne filmele, domnilor! Ar fi fost pe deplin posibil să nu le avem aici. Nu? Lăsaţi-ne filmele şi... vom şti să preţuim gestul dumneavoastră.

Deschise o valijoară din piele maronie.

— Se află aici trei milioane de lei în aur... Sînt ale dumneavoastră.

Răvăşi conţinutul valizei, zornăind monedele galbene, strălucitoare, cu un rictus diabolic.

— Numai atît? spuse, vizibil rănit, colonelul. Numai la atît credeţi că pot fi evaluate conştiinţele a doi ofiţeri români? Vă înşelaţi amarnic.

— Mai putem discuta, desigur. Şapte, opt milioane... Mîine, chiar azi, îi puteţi avea. Pînă atunci mă pot socoti ostaticul dumneavoastră... dacă n-aveţi încredere.

— Prea puţin, domnilor! Mult prea puţin. Uitaţi că s-ar putea să fim şi noi... milionari.

Cei trei „cineaşti” schimbară priviri nedumerite.

— Nu vă uitaţi aşa... Vreţi să vedeţi milioanele noastre? Priviţi!

Şi Belami deschise şi mai larg fereastra, arătînd zidul acela compact de oameni care priveau, neclintiţi, spre casa unde pînă în acea dimineaţă fusese stăpîn „inamicul”.

11. SECRETELE COLONELULUI DOBREANU

Se aflau în cantonamentul lui Dobreanu de aproape o oră. Aşteptau resemnaţi, aşezaţi comod pe fotoliile tapisate în albastru-cicoare, pentru că „gazda” le ceruse o învoire de o jumătate de oră, ca să „rezolve nişte treburi”.

Belami pufnea din minut în minut şi nu se hotăra cu nici un chip să atingă păhărelele de punci englezesc pe care Dobreanu le umpluse şi le aşezase în faţa lor, ca să le „treacă” vremea pînă la sosirea lui.

Soare nu-l văzuse prea des pe comandantul său într-o asemenea stare de surescitare.

— Ia uite ce-mi face „domnul”! Mă invită la el acasă, ca după aceea s-o şteargă englezeşte. N-am să i-o iert. Aşa a fost toată viaţa, aşa a rămas: un ţăran sadea care şi-a conservat de minune şi dibăcia şi impoliteţea. Ce zici, ţîncule, n-ar fi bine s-o luăm din loc?

Soare clătină din cap, semn că soluţia nu i se părea cea mai nimerită. O făcu însă evaziv, ca să nu-l supere pe comandantul său de regiment, fiind convins, în acelaşi timp, că le era dat să afle unele lucruri pline de interes. Altfel, Dobreanu nu s-ar fi încumetat să-i lase singuri şi să plece.

Belami bătea cu degetele pe masă un aproximativ ritm de jazz, fixa un punct nedefinit, ca unul gata să-şi iasă dintr-ale lui, îşi scotea masivul ceas de buzunar din clipă în clipă, parcă pentru a-şi da seama cît de greu pot să se scurgă treizeci de minute.

Cînd ora „fatidică” sosi, Soare îl văzu ridicîndu-se impetuos de pe fotoliu, aranjîndu-şi ţinuta, mînat parcă de un impuls mecanic care domina asupra voinţei sale, strîngîndu-şi centura şi potrivind diagonala, plin de nervi, încît, fără să vrea, se sculă de pe locui său atît de comod.

— Hai... mai bine să mergem la mine! îşi bate joc pur şi simplu, iar noi ne lăsăm duşi de nas ca nişte nătărăi.

Locotenentul încercă, timid, să-l reţină:

— Să mai aşteptăm cîteva minute, Belami, poate că există totuşi unele motive care-l depăşesc.

Nu crezuse că o să-i dea ascultare. Colonelul se reaşeză cu un calm demn de toată admiraţia.

Acesta fusese inspirat, indiscutabil, propunîndu-i să mai rămînă, fiindcă nu trecură nici două minute după ce-şi reluase locul şi uşa se deschise ca smulsă de vînt. Dobreanu apăru vesel, de parcă nu se întîmplase nimic.

— Belami, să mă ia dracu'!

— Să te ia! Dacă mai întîrziai puţin, o luam din loc.

— Te rog, iartă-mă! Iertaţi-mă! Ştiu că asta se numeşte necuviinţă. Vă jur că am alergat ca un cal de curse de pe cel mai renumit hipodrom ca să pot ajunge la timp înapoi. Cred că am reuşit să rezolv ceea ce voiam. Sper să mă-nţelegeţi pînă la urmă. Am ţinut cu tot dinadinsul să vă fac cunoscute nişte „chestii”.

— Prea puţin mă interesează ce voiai tu să „rezolvi”. Misterele tale mă lasă rece.

— Nu cred, Belami! Dimpotrivă. Sînt sigur că ai să rămîi paf, fiindcă, repet, n-am plecat pentru treburi care mă priveau numai pe mine, ci care vă privesc şi pe voi în egală măsură.

Belami îl săgetă pe sub pleoape, cu o ostentaţie evidentă, o ostentaţie de moment fără îndoială, şi abia atunci se decise să ridice un pahar de punci şi să-l soarbă dintr-o înghiţitură. Era o băutură fină, foarte plăcută, care-ţi lăsa pe limbă senzaţii fără egal.

— Ce zici de punciul meu?

— Să te ia cine spuneai adineaori, e grozav. Ia mai toarnă unul! hotărî Belami, a cărui mimică se schimbase ca prin farmec.

Gazda nu se lăsă mult rugată.

— Mai am o sticlă... Să nu vă închipuiţi că o să ieşiţi din cămăruţa asta înainte s-o „topim”.

— Asta s-o crezi tu! făcu Belami încercînd, dintr-o tactică arhicunoscută în asemenea ocazii în comportarea lui, să se reîntoarcă la îmbufnarea care-i stăruise pe chip în lipsa lui Dobreanu.

— Belami, tot nu crezi că n-am plecat în interesul meu? Voiam să vă lămuresc nişte treburi, române!

Scoase, cu gesturi repezi, nişte hîrtii din porthart şi le aşeză tacticos pe masă. Celorlalţi nu le fu prea greu să constate că sînt rapoarte strict secrete.

Belami, credincios pornirilor sale de circumstanţă, întoarse capul spre perete şi-l repezi pe Dobreanu:

— Ce tot mă baţi la cap cu hârţoagele tale? Vrei să mă faci să cred că ai de gînd să-mi lămureşti cine ştie ce grozăvii? Totul s-a încheiat. Graţie mie şi flăcăului aci de faţă, nu „altora”. Iar începi cu farafastîcuri de-astea? Nu mă interesează.

— Ba eu cred că da... Altfel nu le-aş fi adus aici. Şi, împotriva voinţei tale, am să le citesc.

Belami făcea pe indiferentul, dar Soare înţelegea prea bine că, în fond, acesta ardea de nerăbdare să le cunoască conţinutul.

— Ce zici de hîrtia asta... „Petrolul şi grînele României nu ne pot aparţine decît nouă. Bogatul bazin dunărean trebuie să fie adjudecat odată pentru totdeauna ca zonă de influenţă germană...”

— Cine mama dracului ridică asemenea pretenţii? izbucni Belami furios:

— Ţi-am citat din „Volkischer Beobachter”.

— Cum îndrăznesc?

— Stai să vezi mai departe. Iată ce declară Helmuth Wohlhat, director de minister al lui Goring.

— De unde naiba aţi ciugulit chestiile astea?

— Ştirea ne-a parvenit prin intermediul Agenţiei internaţionale de presă „Vox gentium’’ din Berlin. Iată ce grijuliu se arată domnul Wohlhat: „Cooperarea germano-română — auzi, «cooperare»! — are drept scop să se îngrijească de exploatarea sistematică a subsolului, a petrolului şi minereurilor...”

— Săracii, ce milă au de subsolul nostru. Te apucă plînsul, nu alta!

— Curat „milă”... Asta reiese şi din scrisoarea pe care Hitler i-a trimis-o lui Carol al II-lea, în care führerul confirmă cu neruşinare: „Amestecul Germanici în această regiune... se datoreşte înainte de toate unui interes economic comprehensibil...”

— „Comprehensibil”!

— Chiar aşa! Fapt pentru care în această notă se arată că „agenţii spionajului economic în România activează travestiţi în directori de case comerciale, comis-voiajori etc. Una din aceste acţiuni este dirijată de „Oficiul germanilor din străinătate, de pe lîngă ministerul de externe al Reichului”... şi că „mulţi experţi” se interesează de Valea Prahovei. Mulţi agenţi duc în rucsacuri

aparate de fotografiat perfecţionate, binocluri puternice, teleobiective, aparate de radioemisie, cele mai multe provenind din „Centrala spionajului total” din Berlin, care, în treacăt fie spus, aparţine Gestapoului.

— Uluitor...

— Încă n-am terminat, române! Iată o declaraţie pe care Hitler a făcut-o unor confidenţi de-ai săi: „Românii ar trebui să facă bine să renunţe la ideea de a-şi crea o industrie proprie. Ea ar trebui să dirijeze bogăţiile pămîntului ei... şi în special grîul... pe piaţa germană. Astfel, proletariatul român, care este contaminat de bolşevism, ar dispare, iar ţara noastră n-ar duce lipsă de nimic.”

— Treaba asta cu industria e dulce de tot.. Oare n-ar dispare toată poezia plaiului românesc dacă am renunţa la mult trîmbiţata idee că „România trebuie să rămînă eminamente agricolă”?

— Am să-ţi citez şi alte noutăţi, dragă Belami! Îată: „Un grup de 70 de ingineri germani, sub conducerea inginerului Stobel, a făcut o călătorie de studii în România, vizitînd Valea Prahovei...”.

— De „studii”?!

— Aşa scrie aici! Îţi ajung sau mai vrei cîteva probe? Am destule. De exemplu, moţiunea redactată de J.A.Keiser la adunarea Comitetului Executiv al Ligii Naţiunilor: „Comitetul este grav alarmat de progresele făcute de penetraţiunea economică a Germaniei în Europa centrală şi sud-răsăriteană, care a crescut continuu în ultimii ani, ameninţînd actualmente ţările din aceste regiuni cu pierderea totală a independenţei lor economice şi care, în consecinţa, pregăteşte calea pentru stabilirea controlului politic al Germaniei asupra lor”.

— Spiritul lui Titulescu, trăiască-l Dumnezeu! trase concluzia Belami.

— N-am să vă reţin prea mult cu... „hîrţoagele” mele. Dar ceva tot am să vă mai arăt.

— Nu fi odios, citeşte, Dobrene!

— Nu ştiu dacă n-ar fi interesantă pentru voi şi nota aceasta care provine de la Regimentul 2 jandarmi, Bucegi: „Se deţin informaţii că Germania a hotărît să organizeze o reţea de spionaj în statele balcanice. S-a dat dispoziţie să fie recrutate fete tinere între 17 şi 25 de ani, de origine germană, pentru a

urma un curs de informaţii şi contrainformaţii. Se cere să fie orfane, sărace, inteligente, să cunoască bine limba statului unde îşi au cetăţenia. Apoi să se angajeze ca femei de serviciu, guvernante la înalţi demnitari, pentru a culege informaţii. Din luna noiembrie, de pe raza oraşului Braşov au cerut paşaport 21 de fete între 17 şi 21 de ani, dintre care au plecat 15 sub pretext că se duc în Germania să viziteze rude, sau să urmeze şcoli de menaj sau de ţesătorie”.

— Nemaipomenit! îngînă Belami, uimit peste măsură şi din ce în ce mai interesat.

Colonelul Dobreanu ţinu însă să precizeze că nu va mai citi decît două note.

— Prima: „Germania va căuta să aducă România în orbita politicii sale de expansiune. Dacă persuasiunea ei nu va reuşi, vor fi folosite alte mijloace de presiune... Se va urmări capitularea României sau ea va fi obiectul unei agresiuni premeditate. Germania vrea ca România să fie alături de ea, înfrîntă sau de bună voie. Petrolul şi resursele ei naturale constituie punctul principal de atracţie”. A doua notă şi ultima: „Generalul Frietsch a elaborat din ordinul OKW — ăsta e înaltul lor comandament — un plan militar de ocupare a zonei petrolifere din Valea Prahovei de către trupele de desant aerian. Planul prevede ocuparea acestei zone în şapte zile”...

— În şapte zile, nu? răbufni iar Belami. Ăştia uită ce papară au mîncat la Mărăşti, Oituz, Mărăşeşti?

Dobreanu îşi strînse preocupat foile risipite pe masă, fără să arate că e curios să urmărească pe feţele celorlalţi efectul celor citite. Tot Belami fu cel ce se trezi primul:

— Acum încep să înţeleg mai bine multe! De ce n-ai vorbit, acum cîteva zile, cînd ne-am întîlnit aici? Pot să ştiu şi eu?

— Nu era momentul potrivit.

— Zău? Nu era momentul potrivit? Atunci de ce i-ai lăsat pe domnii „cineaşti” să se plimbe în voie pe Valea Prahovei şi să ne facă atîta sînge rău?

— Asta o crezi tu...

— N-ai vrea să spui că ai fost mai activ decît noi?!

— Mi se pare că da. Tocmai asta...

— Dovezi, dovezi, nu vorbe...

— Vrei dovezi neapărat? Iată-le!

Dobreanu se ridică şi, ceremonios, deschise uşa care dădea

în încăperea alăturată. Făcu un semn ciudat Aerul său enigmatic contrarie atît pe Belami, cît şi pe Soare. Surpriza aceasta se arătă a fi totală, cînd în cameră îşi făcu apariţia... Dan. Locotenentul sări de pe fotoliu ca ars, duse mîna la buzunar, fără să se stăpînească. Dan era omul care îl chinuise cel mai crud dintre,,cineaşti”. Acum, acesta le zîmbea în uniformă de căpitan de jandarmi cu eghileţi, căreia nu-i puteai afla nici un cusur.

— Vă prezint pe Dan, căpitanul meu, cel mai valoros colaborator al subsemnatului şi... viitor ginere. Belami rîdea şi privea admirativ cînd la „românul lui”, cînd la căpitan care, chiar şi pentru Soare, începu deodată să-şi schimbe înfăţişarea. Îi dispăru masca aceea îngrozitoare cu care îl primise în întîlnirile de pînă atunci şi deveni un om de o bonomie şi de o blîndeţe cuceritoare. Li se adresă direct:

— Acum, tinere, ai să înţelegi nişte lucruri miraculoase. Şi sper că ai să primeşti şi scuzele mele că în acele împrejurări nu puteam să adopt o altă comportare faţă de dumneata. Te felicit din toată inima; ţin să-mi exprim admiraţia că reuşiseşi să devii o adevărată obsesie pentru întreaga bandă.

Locotenentul se ridică timid şi primi complimentul lui Dan în poziţie regulamentară. Dobreanu încă rîdea. Belami la fel.

— Cum s-ar spune, aţi acţionat „în familie”! observă colonelul Belami.

— Să ştii că n-ai greşit, române! Chiar în familie. Şi ca să te convingi...

Se retrase din nou în camera de alături şi reveni însoţit de... fata cu părul negru.

— Vă prezint şi pe fata mea... logodnica lui Dan.

— Fa-fata ta, române? se bîlbîi Belami.

Soare căută să-şi stăpînească nervii. Toate speranţele sale, că „fata cu părul negru” ar fi simţit ceva pentru el, se spulberară ca suflate de vînt. Coborî privirea în podea, ca să nu observe şi ceilalţi cît era de tulburat. Cînd socoti că redevenise stăpîn pe el şi că anulase dintr-o trăsătură toate preocupările şi gîndurile pe care i le nutrise fetei, uşa se deschise din nou în mod cu totul neaşteptat, uşa aceea prin care pătrunseseră „surprizele” lui Dobreanu. Privi mai mult involuntar într-acolo şi, de data aceasta, nu-şi putu reţine un strigăt de uimire.

O altă fată cu părul negru, copie fidela a celei care intrase

cu puţin timp înainte, o frumuseţe la fel de sclipitoare, în totul nedeosebită de prima, nici măcar ca îmbrăcăminte, pătrunse în cameră surîzînd şi se îndreptă spre... el.

— Este cea de a doua comoară a mea, soră geamănă a dumneaei, ţinu să explice colonelul Dobreanu.

Locotenentul se fîstîci de tot, ca un şcolar prins la teză cu cartea pe genunchi, simţi că-l învăluie o fierbinţeală neobişnuită auzindu-i pe toţi hohotind şi văzîndu-i cum îl privesc.

Fata se apropie curajoasă şi îi atinse umărul cu delicateţe, fără să arate că prezenţa tatălui său ar fi stînjenit-o cu ceva, continuînd să arboreze acelaşi surîs în care Soare nu ştia dacă nu se ascunde şi o uşoară tentă ironică.

— Cit de mult aş fi vrut să-ţi spun totul! Am avut, într-adevăr, de cîteva ori ocazia, dar consemnul tatii a fost strict.

— În fond, bîigui Soare, pe cine am văzut mai întîi în faţa uşii mele? Pe dumneata?

— Atunci eram eu, zîmbi logodnica lui Dan.

— Iar în casa de pe deal?

— Atunci era ea, răspunse Dan, arătînd spre sora logodnicei sale.

— Substituirile înseamnă că s-au făcut cu multă artă, spuse admirativ Belami.

— Le-am „şcolarizat” trei zile, mărturisi Dobreanu.

— Şi iertaţi-mă, vru să mai ştie Soare, nu există nici un semn distinctiv, nu se deosebesc cu nimic?

— Nici un semm... fizic, rosti fata de lîngă el. Tata ne strigă însă pe nume, fără să greşească.

— Cum faci asta? întrebă Belami.

— Cît se poate de simplu! Cea mai mica, adică ea — şi arătă spre fata care continua să-l privească pe Soare şi să-i surîdă — am impresia că este cam îndrăgostită...

✯

— Lucrurile, aşadar, sînt clare! Misiunea „Fata cu părul negru” ţintea, sub pretextul unui film al cărui scenariu fusese imaginat cu destulă ingeniozitate, fotografierea întregii zone petroliere de pe Valea Prahovei.

Belami se lăsă furat de gînduri, apoi continuă:

— Filmul pe care-l deţin şi pe care l-a sustras locotenentul meu în condiţii atît de dramatice m-ar fi putut conduce, dacă aş fi avut mai multă perspicacitate, exact spre această concluzie.

Nici eu, nici Soare n-am crezut însă la început.

— Să mă iertaţi, îl întrerupse locotenentul, călcând preceptele disciplinei militare, ştiind că de data aceasta n-avea nici un motiv să fie „trimis la garnizoană”. Să mă iertaţi, dar pentru mine totul a fost destul de clar încă de la început.

— Hai şi nu mai fă pe grozavul! Chiar dacă domnişoara cu părul negru este prezentă, n-o să mă convingi tu, şi n-ai să-i convingi nici pe cei de faţă că ai văzut mai limpede decît mine.

— Vezi, române, rîse Dobreanu, aşa greşeşti tu cîteodată. Eu am fost sigur că locotenentul tău bănuieşte unde ţintesc „cineaştii”. Ştii de cînd? Din clipa, cînd mi-a încredinţat descoperirea sa... hîrtia de ambalaj.

— Şi mie de ce nu mi-ai spus nimic?

— Voiam să fiu pe deplin edificat, domnule colonel. Să nu vă închipuiţi că rola am luat-o din alte porniri... Iar dacă i-am fotografiat atunci pe „cineaşti”, am vrut să ştiu dacă organele noastre de resort îi au în evidenţă.

— Deci nu te interesa în chip deosebit dacă indivizii au venit să colecteze unele secrete militare legate de manevre...

— Belami, sincer să fiu, comparînd itinerarul „maşinii negre” cu drumurile şi localităţile atinse de unităţile noastre, nu mi-a fost greu să trag concluzia că există destul de puţine puncte contingente intre aceste rute.

Colonelul îl fulgeră cu privirea pe Soare şi se întoarse încruntat, cu faţa spre fereastră,

— Altă dată să-mi raportezi totul, orice presupunere, ai înţeles? Ce crezi, ce nu crezi, ce vezi, ce nu vezi, că altfel... iei o păruială să n-o uiţi...

— Am înţeles, făcu Soare cu o mină care celorlalţi te stîrni hohote de rîs.

Fata de lîngă el îl pironi cu privirea pe Belami:

— Parcă dumneata şi tata aţi fi fraţi, nu colegi. Pînă la urmă se contamina şi Belami de veselia lor.

Dar puţin mai tîrziu încetă să mai rîdă şi rosti grav:

— Rîdem, deşi ştim că asupra ţării noastre planează o mare primejdie. Armatele lui Hitler stau pregătite, înarmate pînă-n dinţi, gata să inunde Europa.

Toţi amuţiră. Dobreanu se grăbi să risipească umbrele care întunecară brusc chipurile tuturor, ridicînd sticla de punci, cu intenţia să-i servească. Logodnica lui Dan îi luă sticla, adică mai

mult i-o smulse şi decretă:

— În seara aceasta noi facem oficiul de gazde.

— Lămureşte-mi nişte nedumeriri, române! Nu înţeleg, să-mi tai capul, avertismentele primite de ofiţerul meu. Adică de înţeles nu este greu, dar cum de reuşeau să fie atît de prompţi?

— Poate ne lămureşte mai bine Dan! zise Dobreanu.

Căpitanul, a cărui înfăţişare se schimbase radical, ca prin minune, atît de neaşteptat, se simţi dator să-i lămurească:

— Am crezut, la început, că amestecul „ţîncului” dumneavoastră în afacerea asta o să ne încurce grozav socotelile. Era necesar, deci, să fac ceva pentru a-l intimida...

Belami zîmbi.

— Găsiseţi pe cine să intimidaţi... Ha! Asta-i bună!

Soare se simţi cumva mândru, dar, simţind toţi ochii aţintiţi asupra sa, tuşi stingherit.

— Da, nu zîmbiţi! Aşa am crezut. Cartuşele şi furtul schiţei nu sînt însă opera mea, ci a acestor două sublime domnişoare.

Fetele făcură o plecăciune, mecanic. Şi Dan, cu o curtoazie demnă de un cavaler de operetă, se înclină la rîndu-i în faţa lor. Locotenentul Soare nu mai putu răbda:

— Tot timpul am avut impresia că nu este ceva serios cu avertismentele astea. Dovadă că nu le-am prea luat în seamă.

Tonul cu care vorbise conţinea şi o notă de maliţie, care nu-i scăpă căpitanului Dan. Acesta îi replică cu oarecare ironie:

— Cred în prezumţiile dumitale. La un moment dat am fost convinşi că intervenţiile locotenentului Soare ne-ar putea veni în ajutor indirect. În casa de pe deal l-am recunoscut imediat. Am încetat cu ameninţările... şi cu... intimidările.

— Iar cu intimidările? se supără Belami.

— Mă scuzaţi, dar aceasta era credinţa noastră, inclusiv a domnului colonel Dobreanu.

— Şi tu, Brutus? îl străpunse Belami cu privirea pe fostul său şef de promoţie din liceu.

Dan continuă:

—Totuşi eram îngrijoraţi să nu păţească ceva... De aceea tot timpul am vegheat şi ne-am gîndit cum să-l ajutăm, astfel ca nici misiunea noastră să nu aibă de suferit. În pivniţa de la Moreni, de exemplu, cînd lucrurile puteau să ia o întorsătură tragică pentru noi toţi — mai ales că „fata cu părul negru” comisese o imprudenţă gravă — a fost o adevărată problemă

cum să-i facilităm scăparea. De data aceasta, cel mai mult s-a consumat Flora.

Flora... în sfîrşit, Soare aflase numele ei! Îi mulţumi cu o înclinare a frunţii.

— Felicitări, domnule locotenent, pentru descoperirea făcută la Moreni. De existenţa acelui loc ascuns nu ştiam nici eu. Este explicabil, încrederea spionilor în mine avea totuşi limite.

— Ar fi interesant să ne spui cum ai reuşit să cîştigi încrederea spionilor, interveni brusc Dobreanu.

— Foarte simplu. M-am prezentat drept şomer... un vagabond care este în stare să facă orice pentru a cîştiga cîţiva arginţi. O sumă mai substanţială, bineînţeles. Asta nu le-am ascuns-o. Iar faptul că le-am adus o fată atît de frumoasă — o cuprinse de mijloc pe logodnica sa — ca şi atitudinea mea brutală faţă de locotenent — le-a întărit convingerea că eram omul cel mai potrivit pentru a-i sprijini.

— Şi... mă rog, noaptea trecută cine mi-a vorbit la telefon?

— Tot eu, mărturisi Dan. Înfiorător a fost pînă am reuşit să intrăm pe circuit. Foarte dibaci telefoniştii dumneavoastră! Nu găseam firul în ruptul capului. Apoi, altă greutate: conectarea aparatului. Nu mă pricepeam prea bine la aşa ceva... Otto, în schimb, era expert. Vă închipuiţi, dă-te jos de pe stîlp, urcă pe matahala de Otto... Ce păcat că n-aţi putut vedea mutra lui Otto la găsirea cărţilor îngrămădite în cutia metalică! Îmi stăpîneam cu greu rîsul şi satisfacţia. Aţi procedat exact cum doream eu.

— Acţiunea voastră de la conac a fost excepţională, ţinu să precizeze Dobreanu. De altfel, nu m-am îndoit nici o clipă că românul meu....

— Hai mai bine să lăsăm astea! se eschivă Belami, dînd proba unei exagerate modestii.

— Conacul era unul din sediile lor. „Statul major” îl aveau la Moreni, continuă el. Stăpînii conacului, care se pare că nu sînt străini de misiunea „cineaştilor”, se află undeva, în occident. Mai dramatică o fost soarta celor ce îngrijeau casa. Dolfy a hotărît, încă din prima zi, să-i reducă la tăcere. I-a închis în beci fără mîncare şi fără apă. Dacă au supravieţuit, aceasta o datorează Marianei. Ea le-a facilitat evadarea, cu nenumărate riscuri fireşte.

— Ne-a izbit lipsa dumneavoastră, domnule căpitan, atunci cînd am sosit la conac.

— Acum sper că sînteţi lămuriţi pe deplin, spuse Dobreanu. Îi pusesem în gardă să dispară. Era cazul, nu?

EPILOG

Într-o după-amiază din vara anului 196..., colonelul Soare stătea pe bancă, în grădina casei sale, sub fereastra înaltă cu geamuri limpezi ca roua. Era duminică, linişte, aerul palpita de parfum de petunii şi de busuioc. Ceva nedesluşit îl predispunea la meditaţie, îl transporta în sfera calmă pe care o explorase deseori în clipe de singurătate. Acum colinda din nou imperiul acelei binecuvîntate stări de reverie, atît de necesară sufletului omenesc, ale cărei limite se întîlnesc undeva cu poezia.

Alături, pe bancă, un volum de versuri, celebrele „Flori ale răului", adunate de Charles Baudelaire într-un nemuritor buchet etern proaspăt, rămăsese deschis la pagina pe al cărui frontispiciu stătea scris: „L'ennemi"[1]. Soare cunoştea pe de rost poezia, deşi nu intenţionase niciodată s-o înveţe pe dinafară, dar o recitea cu un sentiment greu de definit încă din anii liceului ori de cîte ori cartea aceasta îl chema cu luxuriantu-i tezaur de idei şi metafore. Poezia îi aducea de undeva, de departe, din mijlocul veacului trecut, un ecou straniu care se răsfrîngea în inima lui ca o bătaie de clopot. Prima strofă îl determina totdeauna să lase încet cartea din mînă:

„Ma jeunnesse ne jut qu'un tenebreux orage,
Traversé çà et là par de brillants soleils;
Le tonerre et la pluie ont fait un tel ravage,
Qu'il reste en mon jardin bien peu de fruits vermeils".[2]

Fără îndoială, exista aici ceva din viaţa lui, din filozofia lui, din anii rătăciţi peste neaşteptate praguri şi făgaşe. Dramatismul acestui catren se suprapunea existenţei sale ca un cer încărcat de nori vineţi peste un cîmp neted, copleşit de verdeaţă.

Cu un gest aproape involuntar îşi trecu palma peste păru-i argintiu. Nu, nu ca pe o aripă a bătrîneţii, indiscutabil. Noţiunea aceasta îngheţată — bătrîneţea — se afla undeva, înaintea lui, la depărtare de cîteva decenii poate. Cel puţin aşa credea el acum,

---

[1] „Duşmanul"

[2] „Amara tinereţe mi-a fost ca o furtună,
Rareori străbătută de raze aurii;
Iar tunetul şi ploaia bătîndu-mă-mpreună
Mi-au sărăcit grădina de fructe rumenii".

cînd depăşise cincizeci de ani de viaţă. Mai sigur, asupra scurtei sale scufundări în negurile scepticismului era solitudinea apăsătoare care preschimbase încăperile casei largi şi atît de primitoare în adevărate celule de închisoare.

Flora plecase de două săptămîni cu fata la Predeal.

Din starea aceasta de semiamorţire îl trezi telefonul. Se ridică greoi, întrebîndu-se cine să-l caute. Recunoscu imediat vocea ofiţerului de serviciu care îl chema de urgenţă la unitate. O întîmplare „deosebită”. Nu putea să raporteze telefonic.

Comandant de regiment fiind, nu găsi că este cazul să-i arate subalternului său cît de mult îl stîrnise această chemare mai puţin obişnuită, cum îl deşteptaseră la realitate cele cîteva cuvinte ale ofiţerului. Repeziciunea cu care se îmbrăcă trăda o vigoare bine conservată. Uită de Baudelaire, de catrenul care-i tulburase în această după-amiază sufletul, volumul însuşi îl uită pe bancă. Cînd autoturismul unităţii stopă în faţa porţii, coborî în fugă scările.

Ardea de nerăbdare să-l întrebe pe militarul de la volan, un caporal scund, cu o figură împietrită, dacă ştie ceva, dar găsi de cuviinţă că nu era cazul să se arate prea curios faţă de ostaş, chiar dacă acesta ar fi fost în cunoştinţă de cauză.

— O să plouă, ce zici?

Întrebarea îi venise pe buze cine ştie de unde.

— Nu cred, răspunse impasibil caporalul, care, cunoscînd prea bine firea comandantului său, acceleră viteza.

Soare îi mulţumi în gînd.

— Cum se simte mama dumitale, ai mai primit vreo veste de acasă?

— Destul de rău, tovarăşe colonel.

Tot restul drumului tăcură. Militarului nu-i scăpă neliniştea comandantului său şi îl admira în sine pentru modul perfect în care acesta ştia să şi-o ascundă.

Ofiţerul de serviciu îl aştepta la punctul de control. Dintr-o privire, Soare remarcă încordarea de pe chipul acestuia, gesturile forţate. Nu mai găsi timp să răspundă la salut, fapt care i se întîmpia foarte rar.

— Ce este, Bădulescule?

Ofiţerul, un locotenent-major înalt şi drept ca un stîlp, mai mult ţeapăn, arătă spre un tînăr locotenent negricios care aştepta în poziţie de drepţi lîngă castanul uriaş de la intrarea în

pavilionul-comandă. Locotenentul părea calm, poate era un calm disimulat, dar colonelului nu-i scăpă acest amănunt.

— Să trăiţi, tovarăşe colonel! Permiteţi-mi să vă raportez confidenţial.

— Hai în cabinetul meu, Toma!

Cînd intră în cabinet, mai avu încă stăpînirea de sine să deschidă larg fereastra şi să-l invite pe locotenent să se aşeze.

— Raportez că acum o jumătate de oră doi turişti străini au fost surprinşi de soldatul Roşea în timp ce fotografiau remizele şi parcul de maşini.

— Doi străini?! Turişti? Remizele? Ce căutau pe drumeagul din spatele cazărmii? Hm! Nu i-ai întrebat?

— Încă nu.

— Cum? sări ca ars colonelul.

— V-am aşteptat, să veniţi. I-am reţinut.

— Asta e bine. Răsuflă uşurat.

— Unde sînt? Adu-i aici... Nu cumva au făcut-o fără intenţie? Mai sînt şi curioşi, dar alţii o fac din porniri foarte precise. Ai anunţat organele de securitate?

— Da, tovarăşe colonel.

Cei doi străini intrară. Unul era deşirat, pleşuv, cu faţa congestionată, trecut de cincizeci de ani, celălalt scund, de un blond şters, foarte tînăr. Cel în vîrstă vorbea destul de bine româneşte.

— Domnule colonel, protestez cu energie. Mă voi adresa ambasadei... Am fost opriţi cu forţa, bruscaţi...

Soare le examina fulgerător ţinutele impecabile: nimic nu arăta că ar fi fost trataţi cu brutalitate.

— Domnilor, li se adresă, ridicîndu-se în picioare, nu am intenţia să vă prezint scuze înainte de a mă convinge despre ce este vorba. Vă asigur însă că o voi face îndată ce voi constata că motivul reţinerii dumneavoastră a fost neîntemeiat. Vă mai asigur că, în această situaţie, am să iau chiar eu unele măsuri disciplinare.

Îl privi pe cel în vîrstă.

— Observ că vorbiţi bine limba română.

— Dovadă că sîntem prietenii acestei ţări şi că n-am venit cu gînduri duşmănoase.

— Şi totuşi ceva s-a întîmplat. Ceva nedorit, desigur.

— Nu s-a întîmplat nimic, în afară de faptul că am trecut pe

aici şi că, din cauza suspiciunii ofiţerilor dumneavoastră, am fost reţinuţi pur şi simplu cu samavolnicie.

— Dumneavoastră ce aveţi de spus, tovarăşe locotenent?

— Tovarăşe colonel, militarul i-a surprins în clipa cînd au oprit maşina şi fotografiau cazarma.

— Minciună! Am oprit maşina pentru cîteva clipe să fotografiem un plop. Un plop şi cerul... Atît!

Soare nu-şi putu reţine o tresărire. Chipul i se coloră deodată în roşu aprins, mîinile îi fură cuprinse de un tremur uşor. Le duse la spate, pentru ca străinii să nu observe. Tremurul i se răspîndi în tot trupul. Trăsăturile celui mai în vîrstă îi reînviau nişte amintiri. Nu mai putu scoate nici un cuvînt. Îşi muşcă buzele, apoi prinse tamponul şi-l strînse cu putere. Ridică privirea spre cei doi străini. Turiştii, dezorientaţi de tăcerea bruscă a colonelului, se arătară uimiţi şi nedumeriţi în acelaşi timp.

— Aparatul de fotografiat! ceru Soare locotenentului.

— Poftiţi!

Străinul cel tînăr se repezi şi-l înşfacă mai înainte ca locotenentul să-şi dea seama că ar fi posibilă o asemenea cutezanţă.

— N-aveţi dreptul să confiscaţi un obiect care nu vă aparţine, spuse străinul pleşuv, luînd de la cel tînăr aparatul şi vîrîndu-l în buzunar.

— Nu, nu-ncercaţi să voalaţi filmul, domnilor. Ar fi o nesocotinţă, care ar putea să aibă urmări neplăcute.

Cînd cei doi străini se aşteptau mai puţin, locotenentul Toma prinse braţul celui mai vîrstnic ca-ntr-un cleşte, i-l răsuci, şi cu o mişcare surprinzătoare îi scoase aparatul de fotografiat din buzunar.

Colonelul nu păru surprins de această întorsătură. Studie aparatul în fugă, apoi îl introduse în sertar.

— Mi se pare că n-aţi procedat ca nişte gentlemeni, le spuse mustrător celor doi. Iată de ce acum sînt mai mult decît convins că militarul nostru nu s-a înşelat.

— Vom cere să se ancheteze cazul... E o ruşine...

— Bineînţeles, aveţi libertatea s-o faceţi! Nimeni nu vă poate opri. Înainte de asta, avem de îndeplinit însă o.. mică formalitate. Filmul va fi developat. Dacă este adevărat că vă plac atît de mult pomii din curtea cazărmii noastre — deşi lîngă

remizele noastre nu se află nici un plop — veţi primi totul înapoi: aparatul, filmul şi, bineînţeles, o recomandare: aceea de-a învăţa să recunoaşteţi mai bine un obiectiv turistic de unul militar. Dar, apropo, ce naiba v-a adus pe drumeagul acesta de ţară?

— Nu se află nici un indicator că ar fi un drum interzis. Nu-i aşa?

— Păcat, domnilor! Sînt multe, nenumărate locuri în România unde aţi fi putut fotografia în lege, cît aţi fi poftit şi tot ce aţi fi dorit. Dar aici...

— De unde voiaţi să ştim că aici este cazarmă, atîta vreme cît la intrare nu scrie?

— Deci aţi văzut că nu scrie! zîmbi Soare. Într-adevăr, este şi asta o întrebare. Pe viitor vom avea grijă să punem un indicator mare cu tot ce vă interesează. N-ar fi bine?

— Degeaba încercaţi să fiţi ironic, domnule colonel, vă asigur că o să plătiţi această atitudine, şi încă scump de tot. Fiţi convins...

— Domnilor, veţi fi conduşi într-un loc unde o să vă liniştiţi spiritele. Cred că aveţi nevoie. Imediat vor sosi aici cei ce au datoria să va acompanieze. Veţi aştepta extrem de puţin. Să ştiţi că developarea nu durează prea mult...

— După aceea vom putea pleca?

— Absolut. Veţi pleca, indiscutabil.

Vorbise în bobote comandantul? Locotenentul Toma înţelegea bine ce voise să spună colonelul. Îl auzi, pe neaşteptate, punîndu-i străinului în vîrstă o ultimă întrebare:

— Domnule, iartă-mă că nu-ţi cunosc numele, vreau să te întreb ceva... Ai mai fost vreodată în România?

Străinul se pierdu de tot, încercă să bîiguie ceva, dar chiar în clipa aceea se auziră bătăi în uşă. Locotenentul Toma deschise, apoi raportă colonelului Soare:

— Tovarăşe colonel, au venit!

Ajuns acasă, Soare se dezbrăcă în grabă, îşi reaminti că lăsase pe bancă „Florile răului”, coborî în grădină şi luă volumul pe care-l puse la locul lui în bibliotecă pentru că se vestea ploaie, şi, fără să ştie cum, se trezi în faţa oglinzii. Se privi şi constată, stupefiat, că nu se mai recunoaşte. Era chipul lui sau al unui tînăr locotenent de douăzeci de ani care-i zîmbea de undeva, din negura timpului? Şi se petrecu un fapt uluitor: totul

se şterse din jurul lui, interiorul camerei auster mobilată, fotografiile înrămate şi tablourile de pe pereţi, uniforma de colonel pe care încă n-o pusese în şifonier.

Paşii îl purtară pe străzile unui orăşel de provincie cu case mici, abia ivite dintre pomi şi flori, cu aer proaspăt, cu linişte prelungită, binefăcătoare, cu trecători rari, preocupaţi. Auzi pînă şi clinchetul duriţelor de la pinteni, apoi nişte bătăi într-o uşă...

Se trezi ca dintr-un vis, şi deschise. Era locotenentul Toma..

— Bine-ai venit, mînzule! Ce veste-poveste?

— Tovorăşe colonel, filmul a fost developat.

— Şi, şi? Nu mă fierbe!

— Cazarma noastră apare în toate detaliile. Nici măcar o frunză de... plop!

— Eram convins. Nu m-am îndoit nici o clipă că militarul a văzut bine. Am o încredere fără margini în ochii „copiilor” mei. Şi... domnii „turişti”?

— Deocamdată nu vor să recunoască nimic, deşi în portbagajul maşinii lor s-au găsit şi alte lucruri interesante. Trebuie să ne explice o mulţime de amănunte.

Colonelul Soare zîmbi mulţumit. Pînă tîrziu după miezul nopţii, locotenentul îl ascultă pe Soare care-i citi o poveste scrisă de el, cu nişte întîmplări petrecute în urmă cu mulţi ani, al căror teatru de acţiune era Valea Prahovei.

— Nu ştiam că aveţi preocupări de acest fel, mărturisi tînărul ofiţer, cînd Soare termină de citit manuscrisul. Aşadar, totul s-a-ntîmplat în realitate, de vreme ce aţi păstrat numele autentice.

— E o întîmplare trăită, mînzule! I-am promis Florei, soţiei mele, că la reîntoarcerea ei am să-i fac o surpriză. Şi n-am vrut să nu mă ţin de cuvînt!

Lei 1,50

EDITURA TINERETULUI